635/01

Den 17. december 2001 blev i sag nr. 54.728:

xxxx xxxxxxxxx xxxx
xxxxx xxxxxxxxxx xxx xxx
xxxx xxxxx

mod

Topdanmark Forsikring A/S
Borupvang 4
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Topdanmark Forsikring A/S, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af forsikringsdækning for en anmeldt skade.

Klageren anmeldte i maj 1999, at hun ved et færdselsuheld den 6/4 1994 havde pådraget sig en whip-lash skade.

Selskabet afviste at udbetale erstatning, idet man ikke fandt, at der var årsagssammenhæng mellem ulykken og klagerens lidelser. Endvidere påberåbte selskabet sig forældelse, idet klageren efter selskabets opfattelse i juli/august 1996 vidste, at hun havde et krav mod selskabet.

Klagen er modtaget i nævnet den 11/12 2000.

Sagen har efterfølgende været forelagt Arbejdsskadestyrelsen, der den 21/8 2001 har udtalt, at man finder, at der er årsagssammenhæng mellem ulykken og klagerens mén, som Arbejdsskadestyrelsen vurderer til 12%. Styrelsen har videre anført følgende om stationærtidspunktet: "Stationærtidspunktet er skønsmæssigt fastsat til 3 måneder efter ulykken, altså den 6. juli 1994. Der skønnes ikke efter dette tidspunkt at være sket en væsentlig bedring af helbredstilstanden. Stationærtidspunktet er skønsmæssigt fastsat,

da der ikke i sagen er angivet behandlingsforløb eller omtalt andre faktiske omstændigheder efter ulykken, som på relevant vis kan begrunde en anden fastsættelse af stationærtidspunktet. Det bemærkes i denne forbindelse, at iværksatte fysioterapi- og kiropraktorbehandlinger ikke har bedret tilstanden. ... Stationærtidspunktet er det tidspunkt, hvor der efter relevant behandling i nogenlunde fortsættelse af ulykkestilfældet ikke kan forventes yderligere bedring."

Selskabet har herefter påberåber sig, at stationærtidspunktet er lig med forfaldstidspunktet.

Klagerens advokat har anført, at klageren først i forbindelse med en speciallægeundersøgelse i 1997 fik kundskab om at hendes gener stammede fra ulykkestilfældet.

I en speciallægeerklæring af 1/5 2001 hedder det bl.a.: "**Ad ulykkestilfælde** Den 06.04. 94 kommer patienten kørende ad trafikeret vej. Fra en sidevej til venstre for patienten speeder en bil kraftigt op for at komme over, overser patientens bil og rammer den i venstre side bag sædet. Patienten er umiddelbart noget chokeret, øm sv. til venstre knæ og hvor sikkerhedsselen har siddet. Søger dog ikke umiddelbart egen læge før 15.04. pga. fortsatte gener med tiltagende hovedpine. Der tilkommer også sovende fornemmelse i nakke, ud i armene og en vis globulusfornemmelse. Patienten følges hos egen læge, der konstaterer myoser i nakke, skulderåg og patienten angiver tiltagende lokaliseret hovedpine. Patienten var sygemeldt i en periode, blev henvist til fysioterapi, som hun dog først startede på i januar 96. Havde i mellemtiden kontaktet kiropraktor, som ikke havde behandlingstilbud samt med alternativ behandling uden effekt. I forbindelse med fysioterapien var der en forværring af tilstanden. Skiftede i august 96 fysioterapeut, men fortsat uden bedring og behandlingen blev opgivet i august 97. Var i mellemtiden i 96 blevet set af fysiurg O. ..., som havde anbefalet periodevis brug af halskrave, som patienten fortsat gør, men ellers ikke havde forslag der har bedret tilstanden. For at undgå at måtte sygemelde sig og evt. miste sit arbejde, søgte patienten juli 96 forældreorlov. Startede igen i arbejde januar 97, men måtte i maj 97 få delvis sygemelding, hvor hun prøvede om hun kunne klare 2 timers arbejde om dagen. Man prøvede i august at sætte det op til 3 timer, men patienten kunne ikke klare det og i juni 98 blev hun fuldtidssygemeldt. I mellemtiden havde patienten været til undersøgelse på

neurologisk afdeling, H. Sygehus, i første omgang for at udelukke muskelsygdom. Man konkluderede at patientens gener overvejende skyldtes muskelspændinger. Patienten fik vurdering ved fysiurg Z. ved Hudklinik i september 98. Der blev fundet et kronisk smertesyndrom, men ingen forslag til yderligere behandling. Endelig blev patienten den 17.12.98 set af speciallæge F., som har behandlet patienten med let manuel behandling. I forbindelse med dette og patientens sygemelding har der været en vis bedring i tilstanden, så der ikke er konstante kraftige smerter. Efter de enkelte behandlinger hos F. er der også en periode med lettere gener. Tilstanden har imidlertid ikke vist tegn på væsentlig ændring gennem det sidste års tid."

Nævnet udtaler:
Ifølge Arbejdsskadestyrelsen kan det ikke antages, at der efter medio 1994 er sket nogen væsentlig bedring af den helbredstilstand, som styrelsen vurderer har medført en méngrad på 12 %. På denne baggrund må klagerens krav mod selskabet anses for forældet i medfør af forsikringsaftalelovens § 29.

Derfor

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Jørgen Nørgaard